

arto kuivanen
kurkistuksia

tarinakokoelma

KURKISTUKSIA

*Tämän kirjan kaikki tapahtumat, paikat ja henkilöt ovat
mielikuvituksen tuotetta. Kaikkia yhtäläisyyksiä todellisuuteen on
pidettävä sattumina.*

Arto Kuivanen

KURKISTUKSIA

Tarinakokoelma

© 2011 Arto Kuivanen

Kansi: Grayling Designs

Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

Kustantaja: Books on Demand GmbH, Helsinki, Suomi

ISBN 978-952-498-549-9

ESIPUHE

Maaailma on täynnä tarinoita. Jotkut niistä ovat pitkiä, koko ihmiselämän kattavia. Toiset taas saattavat sisältää vain yhden illan tai yhden Barbi-leikin aikaiset tapahtumat. Jokaisesta kerrotun tarinan lauseesta voi kirjoittaa uuden ja jokaisesta näin syntyneen tarinan lauseesta vieläkin yhden. Ketjua voi jatkaa melkeinpä loputtomiin. Tarinat ovat kuin suuria maatuskoita, joista avattuna tulee ulos aina vain uusia nukkeja.

Jokainen tarina – pieni tai suuri – on kertomisen arvoinen. Ellei sitä kerrota, se panikoi oman maatuskansa sisällä ja etsii epätoivoisesti ulospääsyä. Huomattuaan tilanteensa mahdottomuuden se masentuu ja heikkenee. Kertomaton tarina voi kuolla tai vaipua koomaan siihen asti kunnes nukke avataan. Ja kun se lopulta pääsee vankilastaan, se saattaa olla muuttunut tyystin toiseksi tarinaksi.

Sama tarina voidaan kertoa monella eri tavalla. Siinä mukana ollut näkee usein asiat eri tavalla kuin täysin ulkopuolinen. Eri asiat painottuvat ja niistä saattaa lopulta tulla kaksi eri kertomusta. Lähimmäksi

tarinan sisintä pääsee, jos antaa omistajan itsensä kertoa.

Tässä kirjassa oman tarinansa kertovat Reino, Pera, Sonja, Sylvi, Jompe, Minttu, Kari, Yrjö, Veera, Saara, Tommi, Arvo ja Aleksi, joka on kyllä kuollut, mutta se pikkuseikka ei haittaa paljoakaan. Heillä kaikilla on useita tarinoita, mutta tähän kirjaan kukin on valinnut vain yhden. Tiiviisti menneisyyttä ja nykyisyyttä yhdistellen kertojat valaisevat taustoja ja paljastavat mihin kaikki lopulta johtaa.

REINO 58

Pitävät minua hulluna. Kyllä minä sen tiedän, vaikka eivät ole sitä suoraan sanoneet. Enkä minä voi heitä siitä moittia. Kai minä vähän olenkin. Ainakin sellainen kylähullu, joita näin maaseudulla löytyy melkein joka toisesta mökistä. Kaupungissa sellaisia ei olekaan. Siellä ollaan vain ihan tavallisia hulluja.

Hieron saappaat puhtaaksi rappupielessä olevaan harjaan ja astun sisään. Heitän lippalakin naulakkoon ja riisun takkini. Kahvia tekee mieli. Ihan varta vasten piti tulla pihatöistä sitä keittämään.

Olen minä kaupungissakin asunut. Tampereella. Nuorena miehenä ensimmäinen oma asunto oli kerrostalossa Messukylässä. En minä siellä viihtynyt. Se oli minulle tuskainen ja ahdas vankila. Pihalla haisi pakokaasu. Siinä oli iso tie ihan vieressä. Päässä hurisi liikenteen melu koko ajan.

En minä tyhmä ole, vaikka kaikki niin luulevat. Opiskelin aikanaan ammatinkin. Ihan oikea insinöörin todistus on taskussa. Sain heti koulun jälkeen työpaikan sähkölaitokselta, jossa sitten ylenin muutamassa vuodessa ryhmän esimieheksi. Minulla oli kuusi alaista. He pitivät minusta. Sanoivat reiluksi, yhdeksi heistä.

Päästän hanasta kahvipannuun vettä ja kaadan sen keittimeen. Hymyilen muistoilleni ja kurotan kaapista kahvipaketin. Kolme mitallista riittää. Silloin siitä tulee juuri sopivan vahvaa.

Minä olen erilainen kuin nuo muut. Siitä se kai johtuu. Ihmiset eivät sopeudu erilaisuuteen, vaikka kuinka väittäisivät toista. Ja sitten puhutaan selän takana kaikkea roskaa. Se kiukuttaa minua.

Nuorempana minulla meni ihan hyvin. Sain sähkölaitokselta kohtalaista palkkaa. Joku muu olisi voinut kehua sitä hyväksikin. Tein töitä hullun lailla. Iltaisin ja viikonloppuisin hoidin tuttujen ja tutun tuttujen, joskus jopa tutun tutun tuttujen, sähköasennukset. En osaa edes laskea, miten monessa talossa Tampereella ja ympäristössä on minun asentamiani pistorasioita. Niistä hommista ei verottaja kauheasti hyötynyt. Käteisellä maksettaessa ei kuitteja kysely.

Otan kaapista tummuneen mukin. Siinä kee ”Isä”. Lasken sen pöydälle ja otan jääkaapista

maitopurkin. Sokerikko odottaa jo valmiina keittiön pöydällä. Istun pöydän ääreen ja katson ulos. Kevät on kauneimmillaan, mutta piha aamuisesta sateesta vielä kurainen.

Tienasin sähkötoilla kohtuullisen pesämunan. Jätin muutaman viikonlopun kuutamourakan tekemättä ja aloin käyttää lauantai-iltoja huvitteluun. Kävin ravintoloissa ja muutaman kerran naapurikunnassa lavatansseissa, vaikka pyörähdellä en osannutkaan. Ehkei se ollut tarpeenkaan. Pääasia oli, että yritti. Sopivan musiikin tahdissa oli vain eduksi, mitä typerämmältä näytti. Jokusen tytön kanssa pääsin saatillekin, mutta ei niistä sen kummempaa syntynyt.

Sitten tapasin Meerin. Se tapahtui yhtenä lauantai-iltana tansseissa. Minä hain Meeriä tanssimaan ja sehän lähti. Sitä en ymmärrä, että miksi. Kai sillä oli jotain sympatioita ujoa poikaa kohtaan. Kumpikaan meistä ei osannut tanssia ja heti ensimmäisen loputtoman pitkän kappaleen jälkeen päätimme, että se sai jäädä viimeiseksi. Naurettiin sille monta kertaa jälkeenpäin.

Meeri oli käynyt kouluja enemmän kuin minä. Se oli päässyt projektipäälliköksi johonkin kummallisen nimiseen firmaan. En ollut sellaisesta kuullut aikaisemmin. Jotain komponentteja ne tekivät teollisuudelle. Varmaan se oli tärkeätä. Ainakin ne maksoivat Meerille kunnon palkkaa. Isompaa kuin minulle. Mutta en minä siitä välittänyt. Aika kului Meerin kanssa ja tuntui, että hänkin viihtyi seurassani.

Niin hyvin tultiin juttuun, että pitihän sitä mennä naimisiin. Ei siinä mitään erikoista ollut. Kutsuttiin muutama sukulainen kirkkoon. Äidit vetistelivät ja

isät taputtivat olalle. Lahjaksi saatiin silitysrauta, kahvinkeitin, pussilakanasetti ja kahdeksansataa markkaa rahaa.

Kuuntelen kahvinkeitin pulputusta. Nautinnollinen tuoksu leviää keittiöön. Mieliteko vain kasvaa. Siitä on jo monta tuntia, kun viimeksi aamulla sain kupillisen tuota elämän eliksiiriä. Nousen ylös ja kävelen keittimen viereen odottamaan, että viimeiset tipat valuvat kannuun. Haluan kahvini mahdollisimman kuumana ja tuoreena.

Ostettiin Meerin kanssa oma talo ja muutettiin sinne. Lainakulujen jälkeen meille jäi mukavasti rahaa vielä elämiseenkin. Sen verran tykättiin toisistamme, että aika pian muuton jälkeen syntyi poika. Sellainen nelikiloinen vesseli, jolla oli äitinsä silmät ja isänsä posket. Minä sitä hiukan siitä säählittelin, mutta ihan söötti vauvahan se loppujen lopuksi oli. Ja saatiin me se hengissäkin pysymään, vaikka aluksi sitä vähän epäiltiin.

Toinen poika syntyi kahden vuoden kuluttua. Sillä oli isot hauikset jo ensiparkaisusta lähtien. Sen kanssa meillä oli helpompaa. Oltiinhan me jo lähes ammattilaisia lapsenhoidossa.

Pari vuotta kului ja Meeri alkoi touhuta vielä yhtä. Hän halusi tytön. Kaikki naiset haluavat saada oman prinsessan, jolle voi ostaa kaikki ne tavarat, joita oma äiti ei heille hankkinut. Se on luonnon laki. Sille ei voi mitään.

Mitä seuraa, jos yhdeksänvuotias poika saa syntymäpäivälahjaksi sukkahousut? Voiko vaimo ostaa vääränlaisen pöytäliinan? Onko kertomus sudesta tosi? Voiko ärrästä tulla onnelliseksi? Onko kuoleman jälkeistä elämää? Kannattaako naapurille olla kateellinen? Mitä voi tehdä mopedibensiinistä, ruudista ja tinalangasta? Onko Jesse tosiaankin kaikkein kovin jätkä?

Tässä kirjassa kysymyksiin vastaavat kolmentoista erilaisen ihmisen tarinat. Tiiviisti menneisyyttä ja nykyisyyttä yhdistelevät kertomukset valaisevat tapahtumien taustoja ja paljastavat mihin kaikki lopulta johtaa.

Arto Kuivasen ensimmäinen tarinakokoelma elää riemukkaalla tavalla mukana eri-ikäisten kertojien syvimmissäkin tunteissa.

